

Sygn. akt II AKz 630/19

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2019 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Waldemar Szmidt

Protokolant: Kamil Klupś

po rozpoznaniu w sprawie **T. P. (P.)**

oskarżonego o przestępstwa z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i inne
na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 14 czerwca 2019 roku, sygn. akt V K 123/19

w przedmiocie przedłużenia czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2019 roku, sygn. akt V K 123/19, Sąd Okręgowy w Katowicach utrzymał w mocy oraz przedłużył stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania zastosowanego wobec oskarżonego T. P., postanowieniem Sądu Rejonowego Katowice-Zachód w Katowicach z dnia 18 listopada 2018 roku, sygn. akt III Kp 713/18, na dalszy czas oznaczony tj. do dnia 13 września 2019 roku, do godz. 02:30.

Na powyższe postanowienie zażalenie wywiódł obrońca oskarżonego, zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 249 § 1 k.p.k., poprzez wydanie postanowienia z istotnym pominięciem celu, jaki gwarantować mają środki zapobiegawcze stosowane wobec podejrzanego i sprowadzenie przedmiotowego środka zapobiegawczego do środka zmierzającego do antycypacji kary;
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę postanowienia polegający na uznaniu, że:
 - 2.1. w sprawie istnieje istotna obawa podejmowania przez podejrzanego bezprawnych działań zmierzających do zakłócenia biegu postępowania;
 - 2.2. w sprawie istnieje istotna obawa ucieczki i ukrycia się oskarżonego przed organami ścigania.

W oparciu o powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez jego uchylenie, ewentualnie o zmianę środka zapobiegawczego poprzez zastosowanie łagodniejszego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego postanowienia, dokonana przez tut. Sąd Apelacyjny wykazała, że nadal zachodzą przesłanki uzasadniające potrzebę stosowania najsurowszego środka zapobiegawczego względem T. P. celem zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania przed sądem I instancji.

Na wstępie należy zaznaczyć, że w dalszym ciągu istnieją okoliczności przemawiające za występowaniem w przedmiotowej sprawie ogólnej, materialnej przesłanki stosowania środków zapobiegawczych, o której mowa w przepisie art. 249 § 1 k.p.k., a więc dużego prawdopodobieństwa popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów. Sąd I instancji szczegółowo przywołał w zaskarżonym postanowieniu dowody, które o tym świadczą więc nie ma potrzeby ponownego przytaczania ich w tym miejscu. Należy jedynie zaznaczyć, że w toku postępowania incydentalnego, Sąd Okręgowy dokonał trafnej oceny materiału dowodowego pod kątem zweryfikowania, czy na kanwie niniejszej sprawy zachodzi przesłanka ogólna stosowania środków zapobiegawczych.

Nie można podzielić zarzutów obrońcy jakoby dalsze tymczasowe aresztowanie T. P. nie służyło zabezpieczeniu prawidłowego toku postępowania, a stanowiło antycypację grożącej mu kary. Należy zaaprobować zdanie sądu I instancji, że pomimo zakończenia postępowania przygotowawczego, w dalszym ciągu zachodzi ryzyko bezprawnych ingerencji oskarżonego w przebieg procesu, gdyż przewód sądowy w przedmiotowej sprawie nie został jeszcze rozpoczęty. W judykaturze podkreśla się, że istotą środka zapobiegawczego jest nie tylko zabezpieczenie etapu postępowania, w trakcie którego gromadzone są dowody, ale postępowania jako całości, do czasu ewentualnego wdrożenia kary do wykonania (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 lipca 2018 roku, sygn. akt II AKz 488/18, Biul.SAKa 2018/3/17).

Również w stosunku do oskarżonego zachodzi realna obawa wyrażona w art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k., a mianowicie ucieczki, lub ukrywania się, gdyż nie posiada on obecnie na terytorium Polski stałego miejsca pobytu. Co prawda sam fakt, że oskarżony jest cudzoziemcem nie prowadzi automatycznie do wniosku, że w stosunku do jego osoby istnieje rzeczona obawa, jednakże z akt sprawy wynika, że T. P. przed zatrzymaniem mieszkał w K. w wynajmowanym domu przy ul. (...), gdzie miała się odbywać produkcja metaamfetaminy, więc adres w Czechach pod którym jest zameldowany na pobyt stały nie może być uznany za miejsce, gdzie skoncentrowana była jego aktywność życiowa. W związku z powyższym należy podzielić argumentację sądu I instancji, że nadal aktualna jest obawa ucieczki lub ukrycia się oskarżonego, wynikająca z faktu, iż obecnie nie posiada on miejsca stałego pobytu, a sam fakt, że korzysta on z pomocy obrońcy z urzędu, który miałby umożliwić bieżący kontakt z T. P. nie może skutkować jej obaleniem. Ponadto jako, że oskarżonemu zarzucona została zbrodnia, to w świetle art. 374 § 1a k.p.k. jego obecność na pierwszych czynnościach przewodu sądowego jest obowiązkowa, a ucieczka bądź ukrycie się T. P. skutecznie zahamowałyby bieg procesu przed sądem meriti.

Jako, że oskarżony stoi pod zarzutem popełnienia przestępstwa zakwalifikowanego m.in. z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, będącego zbrodnią zagrożoną karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy niż 3 lata, aktualna pozostaje obawa zakłócania przez niego prawidłowego biegu postępowania wynikająca z grożącej mu surowej kary. Równocześnie należy zaaprobować argumentację sądu I instancji, iż waga zarzucanych mu przestępstw narkotykowych, a także ich wysoki stopień społecznej szkodliwości wyrażający się przede wszystkim w znacznej ilości środków psychotropowych będących ich przedmiotem sprawia, że orzeczenie względem T. P. surowej kary pozbawienia wolności ma charakter realny, a nie jedynie hipotetyczny. W ślad za poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy należy uznać, że możliwość wymierzenia surowej kary stwarza domniemanie, że oskarżony w celu uchronienia się przed tą karą może podejmować działania zmierzające do zakłócenia prawidłowego toku postępowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2016 roku, sygn. akt WZ 4/16, LEX nr 2023429).

Mając w polu widzenia aktualność i intensywność zachodzących przesłanek stosowania najsurowszego środka zapobiegawczego jego przedłużenie względem T. P. było zasadne, a sąd I instancji logicznie i jasno to uargumentował. Nasilenie obaw przyjętych za podstawę stosowania tymczasowego aresztowania, ich zagrożenie dla prawidłowego przebiegu postępowania i jednocześnie zasada ultima ratio stosowania tego środka, świadczą o tym, że na obecnym etapie postępowania jedynie izolacja oskarżonego w należyty sposób uchroni dalszy jego bieg przed bezprawnymi ingerencjami ze strony T. P., natomiast środki o charakterze wolnościowym wobec swojej oczywiście

mniejszej efektywności nie dają takiej gwarancji. Wbrew argumentacji obrońcy samo przyznanie się oskarżonego do winy i złożenie przez niego obszernych wyjaśnień nie przemawia per se za ustaniem obawy zakłócania przez niego postępowania, o czym wypowiedział się m.in. tut. Sąd Apelacyjny uznając, że złożenie przez oskarżonego wyjaśnień nawet wówczas, gdy zawierają one przyznanie się do winy, samo w sobie nie wyklucza niebezpieczeństwa utrudnienia postępowania i nie nakazuje uchylecia zastosowanego środka zapobiegawczego (vide postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 lipca 2001 roku, sygn. akt II AKz 488/01, Prok. i Pr.-wkl. 2002/5, poz. 33).

W przedmiotowej sprawie sąd nie dopatrył się również zaistnienia okoliczności z art. 259 § 1 i 2 k.p.k. nakazujące odstępnie od stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego, w związku z czym orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

ZARZĄDZENIE

- odpis postanowienia doręczyć oskarżonemu z pouczeniem o prawomocności oraz jego obrońcy;
- zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 23 lipca 2019 roku